

John Grisham

Een tijd om te doden

Eerder verschenen onder de titel *De jury*

A.W. Bruna Uitgevers

1

Billy Ray Cobb was de jongste en kleinste van de twee rednecks. Op zijn drieëntwintigste was hij al een driejarige veteraan van de staatsgevangenis in Parchman. Bezit, met de bedoeling te verkopen. Hij was een mager, taai, klein stuk schorem dat de gevangenis overleefd had door op de een of andere manier altijd drugs in voorraad te hebben die hij verkocht en soms aan de zwarten of de bewakers uitdeelde in ruil voor bescherming. In het jaar na zijn vrijlating was het hem voor de wind blijven gaan en zijn narcoticahandelje had hem tot een van de welvarendste rednecks in Ford County gemaakt. Hij was een zakenman met werknemers, verplichtingen, verkooptransacties, alles, behalve belastingen. Bij de Forddealer in Clanton stond hij bekend als de laatste man uit het recente verleden die contant betaald had voor een nieuwe kleine open bestelauto. Zestien-duizend contant voor een op bestelling gemaakte kanariegele luxe Ford-bestelauto met vierwielaandrijving. De chique verchromde wielen en de terreinbanden had hij aan een zakentransactie overgehouden. De rebellenvlag die voor het achterraam hing, had Cobb gestolen van een dronken student bij een Ole Miss-rugbywedstrijd. De auto was Billy Rays dierbaarste bezit. Hij zat op de laadklep een biertje te drinken en een joint te roken, terwijl hij toekeek hoe zijn vriend Willard zijn gang ging met het zwarte meisje.

Willard was vier jaar ouder en zo'n tien jaar trager. Hij was door de bank genomen een ongevaarlijk type dat nooit echt in moeilijkheden gezeten had en nooit serieus aan de slag was geweest. Misschien af en toe eens een knokpartijtje, gevolgd door

een nacht in de gevangenis, maar niets waarop hij zich kon beroemen. Hij noemde zichzelf houthakker, maar zijn slechte rug hield hem meestal ver van het bos. Hij had die rugklachten opgedaan bij zijn werk op een booreiland ergens in de Golf, en de oliemaatschappij had hem een heel behoorlijke uitkering betaald, die hij kwijtgeraakt was toen zijn ex hem kaalgeplukt had. Zijn belangrijkste baantje was nu zijn parttimewerk voor Billy Ray Cobb, die niet veel betaalde maar kwistig was met zijn dope. Voor het eerst in jaren kon Willard daar nu zonder problemen aan komen. En hij had ook altijd wel wat nodig. Dat was al zo sinds hij die rugklachten had opgelopen.

Ze was tien en klein voor haar leeftijd. Ze lag op haar ellebogen, die samengebonden waren met geel nylonkoord. Haar benen lagen wijd uit elkaar, de rechtervoet was strak aan een eikenboompje gebonden en de linker aan een verrotte en scheefstaande paal van een lang verwaarloosd hek. Het koord sneed diep in haar enkels en het bloed druppelde langs haar benen omlaag. Haar gezicht was bebloed en opgezet. Eén oog was gezwollen en dicht, het andere halfopen zodat ze de andere witte man op de truck kon zien zitten. Ze keek niet naar de man boven op haar. Hij hijgde, zweette en vloekte. Hij deed haar pijn.

Toen hij klaar was, sloeg hij haar en lachte, en de andere man lachte ook. Daarna begonnen ze nog harder te lachen en door het gras naast de truck te rollen, schreeuwend en lachend als twee gekken. Ze draaide zich van hen af en huilde zachtjes, maar zorgde er wel voor dat ze stil bleef. Ze was eerder al geslagen omdat ze huilde en schreeuwde. Ze hadden gezegd dat ze haar zouden vermoorden als ze zich niet stilhield.

Ze kregen genoeg van het lachen en hesen zich op de laadklep waar Willard zich afdroogde met het T-shirt van de nikkermeid, dat intussen doordrenkt was van bloed en zweet. Cobb gaf hem koud bier uit de koeltas en maakte een opmerking over de luchtvochtigheid. Ze keken hoe ze snikte en eígenaardige, stille geluiden maakte en ten slotte bedaarde.

Cobbs bier was half op en niet langer koud. Hij gooide het blikje naar het meisje. Het raakte haar tegen haar buik en er spoot wit schuim in het rond, waarna het in het vuil rolde naast een stel andere blikjes, die allemaal uit dezelfde koeltas afkomstig waren. Al twaalf keer hadden ze hun halfvolle blikjes naar haar gegooid en gelachen. Willard had moeite met mikken, maar Cobb was redelijk nauwkeurig. Het was eigenlijk niks voor hen om bier te verspillen, maar de zwaardere blikjes lagen beter in de hand en het was gewoon lollig om het schuim alle kanten op te zien spatten.

Het warme bier vermengde zich met het donkere bloed en stroomde via haar gezicht en nek in een plas achter haar hoofd. Ze bewoog zich niet.

Willard vroeg Cobb of hij dacht dat ze dood was. Cobb maakte een nieuw blikje open en legde uit dat ze niet dood was, omdat nikkers in het algemeen niet doodgingen van schoppen, slaan en verkrachten. Er was veel meer voor nodig, in de orde van een mes of een geweer of een touw, om een nikker uit de weg te ruimen. Hoewel hij nooit zelf meegedaan had aan zo'n moordpartij had hij samen met een stel nikkers in de gevangenis gezeten en wist hij alles over hen. Ze maakten elkaar af en gebruikten daar dan voortdurend een of ander wapen voor. Degenen die alleen maar geslagen en verkracht werden, gingen niet dood. Witten werden ook weleens geslagen en verkracht en sommigen gingen dan dood. Maar nikkers nooit. Hun koppen waren harder. Willard leek tevreden.

Willard vroeg wat hij nu van plan was, nu ze met haar klaar waren. Cobb trok aan zijn joint, goot er bier achteraan en zei dat hij nog niet klaar was. Hij sprong van de laadklep en strompelde over de open plek naar de plaats waar ze vastgebonden lag. Hij vloekte en schreeuwde tegen haar om haar wakker te krijgen en goot vervolgens koud bier over haar gezicht, terwijl hij als een waanzinnige stond te lachen.

Ze keek hoe hij om de boom aan haar rechterzijde heen liep

en staarde hem aan terwijl hij tussen haar benen stond te starren. Toen hij zijn broek omlaag deed, draaide ze haar hoofd naar links en deed haar ogen dicht. Hij deed haar opnieuw pijn.

Ze keek het bos in en zag iets – een man die door de bosjes en struiken aan kwam stormen. Het was papa, die haar schreeuwend en wijzend als een wanhopige kwam redden. Ze riep hem en hij verdween. Ze viel in slaap.

Toen ze wakker werd, lag een van de mannen onder de laadklep en de andere onder een boom. Ze sliepen. Ze had geen gevoel meer in haar armen en benen. Het bloed, het bier en de urine hadden zich vermengd met het vuil onder haar en vormden een kleverige brij die haar tengere lijfje aan de grond vastkleefde en kraakte als ze bewoog. Ontsnappen, dacht ze, maar zelfs bij haar krachtigste pogingen kon ze zich maar een paar centimeter naar rechts bewegen. Haar voeten waren zo hoog vastgebonden dat haar achterwerk de grond maar nauwelijks raakte. Haar benen en armen waren zo gevoelloos dat ze weigerden te bewegen.

Ze tuurde het bos in, zoekend naar haar vader en riep zachtjes zijn naam. Ze wachtte en viel vervolgens weer in slaap.

Toen ze voor de tweede keer ontwaakte, waren ze wakker en liepen ze rond. De grote wankelde met een klein mes op haar af. Hij greep haar linkerenkel en zaagde woedend in het koord, totdat het losliet. Daarna bevrijdde hij ook haar rechterbeen, waarna ze zich opkrulde in de houding van een foetus, met haar rug naar hem toe.

Cobb zwaaide een stuk touw om een dikke tak en maakte aan het uiteinde een lus met behulp van een schuifknoop. Hij greep haar beet en stak haar hoofd door de lus. Daarna liep hij de open plek over met het andere eind van het touw en ging op de laadklep zitten, waar Willard een nieuwe joint zat te roken en zat te grinniken om wat Cobb op het punt stond te gaan doen. Cobb trok het touw strak, gaf er toen een flinke ruk aan,

waardoor het kinderlijfe over de grond stuitende, en liet het vervolgens precies onder de tak liggen. Ze kokhalsde en hoestte, waarop hij zo vriendelijk was het touw wat te vieren en haar nog een paar extra minuten te gunnen. Hij bond het touw aan de bumper vast en maakte een nieuw blikje open.

Ze zaten op de laadklep te drinken, te roken en naar haar te staren. Het grootste gedeelte van de dag waren ze bij het meer geweest, waar Cobb een vriend had met een boot en wat extra meisjes die gemakkelijk te versieren moesten zijn, maar die nergens op in bleken te willen gaan. Cobb had gul uitgedeeld van zijn drugs en bier, maar de meiden hadden er niets voor teruggedaan. Gefrustreerd waren ze weggegaan en hadden in het wilde weg wat rondgereden tot ze op het meisje gestuit waren. Ze liep langs de grindweg met een tas vol boodschappen toen Willard op haar achterhoofd gemikt had met een bierblikje.

‘Ga jij het doen?’ vroeg Willard met glazige, bloeddorlopen ogen.

Cobb aarzelde. ‘Nee, ik laat het aan jou over. Het was jouw idee.’

Willard nam een trek van zijn joint, spuugde en zei: ‘t Was mijn idee niet. Jij bent toch zo goed in het afmaken van nikkers? Doe het dan.’

Cobb maakte het touw weer van de bumper los en trok het strak. Het schaafde stukken bast van de tak en strooide kleine stukjes iep over het meisje, dat hen nu nauwlettend in de gaten hield. Ze hoestte.

Opeens hoorden ze iets – het leek wel een auto met een knalende uitlaat. De twee mannen draaiden zich meteen om en keken de zandweg af in de richting van de hoofdweg in de verte. Ze vloekten en scharrelden alles snel bij elkaar, de één sloeg de laadklep dicht en de ander rende naar haar toe. Hij struikelde en kwam vlak bij haar neer. Ze scholden op elkaar terwijl ze haar vastgrepen, het touw van haar nek haalden, haar naar de wagen sleepten en haar over de laadklep heen in de bak van de

bestelauto gooiden. Cobb sloeg haar en dreigde haar te vermoorden als ze niet stil bleef liggen en zich koest hield. Hij zei dat hij haar naar huis zou brengen als ze bleef liggen en deed wat ze zeiden; anders zouden ze haar vermoorden. Ze sloegen de portieren dicht en schoten de zandweg op. Ze ging naar huis. Ze viel flauw.

Cobb en Willard zwaaiden naar de Firebird met de luidruchtige uitlaat toen die hen passeerde op de smalle zandweg. Willard controleerde de achterbak om te zien of die negermeid wel was blijven liggen. Cobb draaide de hoofdweg op en racete weg.

‘Wat nu?’ vroeg Willard nerveus.

‘Weet ik veel,’ antwoordde Cobb zenuwachtig. ‘Maar we moeten snel iets doen voor mijn hele wagen onder het bloed zit. Moet je zien, ze bloedt die hele bak onder.’

Willard dacht even na, terwijl hij zijn bier opdronk. ‘We gooien haar van een brug af,’ zei hij trots.

‘Jezus ja, goed idee.’ Cobb ging op de rem staan. ‘Geef me een bier,’ beval hij Willard, die de truck uit strompelde en twee blikjes uit de achterbak haalde.

‘Er zit zelfs bloed op de koeltas,’ meldde hij, toen ze weer wegspoten.

Gwen Hailey had het gevoel dat er iets vreselijks gebeurd was. Meestal stuurde ze een van haar drie jongens naar de winkel, maar die hadden straf gekregen van hun vader en moesten onkruid wieden in de tuin. Tonya was al eens eerder alleen naar de winkel geweest – die lag maar anderhalve kilometer verderop – en was betrouwbaar gebleken. Maar na twee uur had Gwen de jongens gestuurd om hun zusje te gaan zoeken. Die dachten dat ze wel bij de Pounders aan het spelen zou zijn met een van hun vele kinderen, of dat ze de winkel misschien voorbijgelopen was om op bezoek te gaan bij haar beste vriendin, Bessie Pierson.

Meneer Bates van de winkel zei dat ze een uur geleden ge-

weest was en weer was weggegaan. Javis, de middelste van de jongens, vond een tas met boodschappen aan de kant van de weg.

Gwen belde haar man op de papierfabriek, zette Carl Lee jr. in de auto en begon de zandweggetjes in de buurt van de winkel af te rijden. Ze reden naar een groepje oude houten huisjes op Graham Plantation om bij een tante te kijken. Ze stopten bij de Broadway-winkel, ongeveer anderhalve kilometer van de winkel van Bates vandaan en hoorden van een groepje oude zwarte mannen dat ze daar niet gezien was. Ze zochten elke grindweg en alle stoffige veldweggetjes af binnen een straal van vijf vierkante kilometer rond hun huis.

Cobb kon geen enkele brug vinden waar geen nikkers met hengels op zaten. Op elke brug die ze zagen, hingen vier of vijf nikkers over de rand met grote strooien hoeden en rieten stokken en onder elke brug zat wel weer een ander groepje op emmers met dezelfde strooien hoeden en rieten stokken, volkomen bewegingloos, afgezien van nu en dan een mep naar een vlieg of een zwaai naar een mug.

Hij werd nu bang. Aan Willard had hij niets, die zat uitgeteld op de bank. Hij stond er alleen voor om zo van het meisje af te raken dat ze nooit iets zou kunnen vertellen. Willard snurkte, terwijl hij als een razende over de grindwegen en landweggetjes reed, op zoek naar een brug of een talud bij de een of andere rivier waar hij zou kunnen stoppen om haar eruit te gooien zonder gezien te worden door vijf, zes nikkers met strooien hoeden. Hij keek in de spiegel en zag dat ze probeerde te gaan staan. Hij ging op zijn rem staan, zodat ze vooroverviel in de bak van de wagen, net onder het raampje. Willard viel van de bank op de vloer en snurkte daar verder. Cobb vervloekte hen allebei.

Lake Chatulla was niet meer dan een grote, ondiepe, door mensenhanden gemaakte modderpoel met een met gras bedekte dam erlangs van precies anderhalve kilometer. Het lag in

de uiterste zuidwesthoek van Ford County, met nog ongeveer een hectare in Van Buren County. In de lente kon het zich be-roemen op het grootste wateroppervlak van Mississippi. Maar tegen het einde van de zomer waren de regens allang weer voorbij en kookte de zon het ondiepe water tot het meer ver-dampte. Zijn eens zo eierzuchtige oevers trokken zich dan te-rug en bewogen zich dichter naar elkaar toe om zo een ondiep bekken met roodbruin water te vormen. Er kwamen uit alle richtingen ontelbare stroompjes, krekens en poelen op uit en zelfs een aantal stroompjes dat groot genoeg was om de titel rivier te verdienen. Het bestaan van al die vertakkingen zorgde onvermijdelijk voor een groot aantal bruggen in de buurt van het meer.

Over een van deze bruggen vloog de gele bestelauto in een uiterste poging om een geschikte plaats te vinden voor het dumpen van de ongewenste passagier. Cobb was wanhopig. Hij wist nog maar één andere brug, een smal, houten geval bij Foggy Creek. Toen hij die naderde, zag hij negers met rieten hengels en dus sloeg hij een zijweggetje in waar hij stopte. Hij sloeg de laadklep omlaag, trok haar eruit en gooide haar in een klein ravijn dat vol stond met struiken en bosjes.

Carl Lee Hailey had geen haast om thuis te komen. Gwen liet zich gemakkelijk van slag brengen en had de fabriek al vele malen gebeld als ze weer eens dacht dat de kinderen ontvoerd waren. Aan het einde van zijn werkdag stak hij zijn kaart in de prikklok en deed net als anders dertig minuten over de rit naar huis. Hij werd pas ongerust toen hij de oprit opreed en de poli-tiewagen bij de veranda zag staan. Er stonden nog andere wa-gens op de lange oprit en op het erf. Ze waren van familie van Gwen. Er stond één auto die hij niet herkende. Er staken rieten hengels uit de zijraampjes en er lagen minstens zeven strooien hoeden in.

Waar waren Tonya en de jongens?

Toen hij de voordeur opendeed, hoorde hij Gwen huilen.

Rechts van hem in de kleine woonkamer vond hij een groepje mensen dat om een kleine gedaante op de bank heen stond. Het kind was bedekt met natte handdoeken en omringd door huilende familieleden. Toen hij naar de bank liep, hield het huilen op en deinsde de groep achteruit. Alleen Gwen bleef bij het meisje. Ze aaide haar zachtjes over het haar. Hij knielde bij de bank neer en raakte de schouder van het meisje aan. Hij praatte tegen zijn dochter en zij probeerde te lachen. Haar gezicht was één bloederige massa vol bulten en wonden. Allebei haar ogen waren dichtgezwollen en bloedden. De tranen sprongen hem in de ogen toen hij naar haar kleine lijfje keek, dat helemaal in doeken gewikkeld was en bloedde van haar enkels tot haar voorhoofd.

Carl Lee vroeg Gwen wat er gebeurd was. Ze begon te rillen en te jammeren en werd naar de keuken gebracht door haar broer. Carl Lee ging staan, wendde zich tot de groep mensen en eiste dat ze hem vertelden wat er gebeurd was.

Stilte.

Hij vroeg het voor de derde keer. Een agent, Willie Hastings, een van Gwens neven, stapte naar voren en vertelde Carl Lee dat een stel mensen die aan het vissen waren bij Foggy Creek Tonya midden op de weg hadden zien liggen. Ze had hun de naam van haar vader verteld en zij hadden haar thuisgebracht.

Hastings zweeg en tuurde naar zijn voeten.

Carl Lee staaarde hem aan en wachtte. Ieders adem stokte en allemaal keken ze naar de grond.

‘Wat is er gebeurd, Willie?’ schreeuwde Carl Lee, terwijl hij de politiemans bleef staren.

Hastings praatte langzaam en terwijl hij uit het raam keek, herhaalde hij wat Tonya haar moeder verteld had over de witte mannen en hun bestelauto en het touw en de bomen en hoe ze haar pijn gedaan hadden toen ze haar beklommen. Hastings stopte toen hij de sirene van de ambulance hoorde.

De groep liep in een plechtige rij de voordeur door en bleef op de veranda staan wachten, waar ze toekeken hoe het ambu-

lancepersoneel een brancard tevoorschijn haalde en naar het huis liep.

De verplegers bleven in de voortuin staan toen de deur opening en Carl Lee naar buiten kwam met zijn dochter in zijn armen. Hij fluisterde haar zachtjes toe, terwijl dikke tranen over zijn kin druppelden. Hij liep naar de achterkant van de ambulance en stapte in. De verplegers sloten de deuren en maakten haar voorzichtig uit zijn omhelzing los.

2

Ozzie Walls was de enige zwarte sheriff in Mississippi. Er waren wel een paar anderen geweest in het recente verleden, maar op dit moment was hij de enige. Hij was daar bijzonder trots op, aangezien Ford County voor vierenzeventig procent wit was en de andere zwarte sheriffs uit veel zwartere streken kwamen. Sinds de zuidelijke staten in 1877 opnieuw bij de Federatie waren ingelijfd was er nog nooit een zwarte sheriff gekozen in een wit district in Mississippi.

Hij was opgegroeid in Ford County en de meeste zwarten en een paar witten waren familie van hem. Na de opheffing van de rassenscheiding aan het eind van de jaren zestig had hij in de eerste gemengde klas van Clanton High School gezeten. Hij had football willen spelen bij Ole Miss, maar die hadden al twee zwarten in het team. In plaats daarvan werd hij de ster van Alcorn State en was hij stopper in de verdediging van de Rams, tot hij door een knieblesure naar Clanton terug moest. Hij miste het football, maar genoot van zijn baan als hoogste sheriff, vooral in verkiezingstijden, wanneer hij meer witte stemmen kreeg dan zijn witte tegenstanders. De witte kinderen waren gek op hem omdat hij een held was, een footballster die op tv geweest was en wiens foto in de tijdschriften had gestaan. Hun ouders respecteerden hem en stemden op hem omdat hij een keiharde politiemann was die geen onderscheid maakte tussen zwarte en witte criminelen. De witte politici steunden hem omdat het ministerie van Justitie zich niet meer in Ford County had laten zien sinds hij sheriff was. De zwarten waren gewoon gek op hem omdat hij Ozzie was, een van hen.

Hij had zijn avondmaaltijd overgeslagen en zat in zijn kantoor in de gevangenis te wachten op bericht van Hastings, die naar de Haileys toe was. Hij had een verdachte. Billy Ray Cobb was geen onbekende in het kantoor van de sheriff. Ozzie wist dat hij drugs dealde – hij kon hem alleen niet te pakken krijgen. Hij wist ook dat Cobb nergens voor terugdeinsde.

De meldkamer riep de agenten op zich te melden en zodra ze dat deden, gaf Ozzie hun opdracht om Billy Ray Cobb te lokaliseren, maar hem niet te arresteren. Er waren twaalf agenten in totaal – negen witten en drie zwarten. Ze zwermden uit over het district, op zoek naar een gloednieuwe gele Ford-bestelauto met een rebellenvlag voor het achterraam.

Toen Hastings terugkwam, vertrok hij samen met de sheriff naar het Ford County Hospital. Zoals gebruikelijk reed Hastings en gaf Ozzie bevelen via de radio. In de wachtkamer op de eerste verdieping vonden ze de familie Hailey. Tantes, ooms, grootouders, vrienden en vreemden verdrongen zich in de kleine kamer en sommigen zaten te wachten in het nauwe gangetje. Er klonk gefluister en een stil snikken. Tonya werd geopereerd.

Carl Lee zat op een goedkope plastic bank in een donkere hoek met Gwen naast zich en de jongens naast haar. Hij staarde naar de grond en zag niets van de mensenmassa. Gwen had haar hoofd op zijn schouder gelegd en hilde zachtjes. De jongens zaten stijfjes rechtop met hun handen op hun knieën en wierpen af en toe een blik op hun vader, alsof ze op een geruststellend woord van hem zaten te wachten.

Ozzie werkte zich door de menigte heen, overal zwijgend handen schuddend en op ruggen kloppend en fluisterend dat hij hen te pakken zou krijgen. Hij hurkte neer bij Carl Lee en Gwen. ‘Hoe gaat het met haar?’ vroeg hij. Carl Lee zag hem niet. Gwen begon harder te huilen en de jongens snuften en veegden tranen weg. Hij klopte Gwen op de knie en ging staan. Een van haar broers voerde Ozzie en Hastings het zaaltje uit naar de gang, weg van de familie. Hij schudde Ozzie de hand en bedankte hem dat hij gekomen was.

‘Hoe is het met haar?’ vroeg Ozzie.

‘Niet al te best. Ze wordt nu geopereerd en zal daar nog wel even binnen blijven. Haar botten zijn gebroken en ze heeft een zware hersenschudding. Ze is compleet in elkaar geslagen. Er zitten touwafdrukken om haar nek, alsof ze geprobeerd hebben haar op te hangen.’

‘Is ze verkracht?’ vroeg hij, hoewel hij het antwoord al wist.

‘Ja. Ze heeft haar moeder verteld dat ze om de beurt bij haar kwamen en haar vreselijk pijn deden. De dokters hebben het bevestigd.’

‘Hoe is het met Carl Lee en Gwen?’

‘Ze zijn er kapot van. Ik denk dat ze in een shocktoestand verkeren. Carl Lee heeft nog geen woord gezegd sinds hij hier is.’

Ozzie verzekerde hem dat het niet lang zou duren voor ze de twee mannen zouden vinden en dat ze hen, zodra ze gevonden waren, op een veilige plaats op zouden sluiten. De broer adviseerde hem hen apart op te sluiten, voor hun eigen veiligheid.

Vijf kilometer buiten Clanton wees Ozzie naar een grindweg. ‘Sla daar eens af,’ beval hij Hastings, die de hoofdweg afreed en het erf opdraaide van een vervallen caravan. Het was bijna donker.

Ozzie pakte zijn knuppel en bonsde krachtig op de voordeur. ‘Opendoen, Bumpous!’

De caravan schudde, terwijl Bumpous zich naar het toilet haastte om een pas gedraaide joint door te spoelen.

‘Opendoen, Bumpous!’ bonsde Ozzie. ‘Ik weet dat je binnen zit. Opendoen of ik trap de deur in.’

Bumpous rukte de deur open en Ozzie liep naar binnen. ‘Weet je, Bumpous, elke keer als ik je opzoek, ruikt het hier zo eigenaardig en is het toilet net doorgespoeld. Trek wat kleren aan. Ik heb werk voor je.’

‘W-wat?’

‘Ik leg het buiten wel uit. Daar kan ik tenminste ademen. Trek nou maar wat kleren aan en schiet op.’

‘En als ik daar nou eens geen zin in heb?’

‘Prima. Ik spreek morgen wel met de reclasseringsambtenaar.’

‘Ik ben zo buiten.’

Ozzie lachte en liep naar zijn auto. Bobby Bumpous was een van zijn favorieten. Sinds hij twee jaar geleden voorwaardelijk vrijgelaten was, had hij een redelijk onschuldig leven geleid, hoewel hij zo nu en dan de verleiding van een eenvoudig en snel verdiend drugshandeltje niet kon weerstaan. Ozzie hield hem met haviksogen in de gaten en wist wel van die transacties, en Bumpous wist dat Ozzie dat wist; daarom wilde Bumpous zijn vriend, sheriff Walls, meestal maar al te graag helpen. Het plan was om Bumpous nog eens een keer te gebruiken om Billy Ray Cobb te betrappen op dealen, maar dat kon nu wel even wachten.

Na een paar minuten kwam hij naar buiten gestapt, terwijl hij zijn T-shirt nog in zijn broek stopte en zijn gulp dichttristte. ‘Wie zoek je?’ wilde hij weten.

‘Billy Ray Cobb.’

‘Geen enkel probleem. Die kun je ook wel zonder mij vinden.’

‘Kop dicht en luisteren. We denken dat Cobb betrokken is bij een verkrachting die vanmiddag heeft plaatsgevonden. Een zwart meisje is door twee witte mannen verkracht en ik denk dat Cobb daarbij was.’

‘Cobb doet geen verkrachtingen, sheriff. Hij zit in drugs, weet je nog?’

‘Kop dicht en luisteren. Jij zoekt Cobb op en blijft een tijdje bij hem. Vijf minuten geleden is zijn auto gesignaleerd bij Huey’s. Geef hem een biertje. Speel een spelletje pool, of poker voor mijn part. Probeer erachter te komen wat hij vandaag gedaan heeft. Wie was er bij hem? Waar is hij geweest? Je weet hoe graag hij praat, goed?’

‘Goed.’

‘Bel de gevangenis als je hem gevonden hebt. Zij roepen mij wel weer op. Ik blijf in de buurt. Begrepen?’

‘Absoluut, sheriff. Geen enkel probleem.’

‘Nog vragen?’

‘Ja. Ik ben blut. Wie gaat dat betalen?’

Ozzie gaf hem een biljet van twintig en vertrok. Hastings reed de kant van Huey’s op, in de buurt van het meer.

‘Weet je zeker dat je hem kan vertrouwen?’ vroeg Hastings.

‘Wie?’

‘Die Bumpous.’

‘Natuurlijk vertrouw ik hem. Sinds hij voorwaardelijk vrij is, is hij zeer betrouwbaar gebleken. Hij is een goeie knul, die zijn best doet op het rechte pad te blijven, nou ja, meestal dan. Hij steunt zijn sheriff en doet alles wat ik hem vraag.’

‘Maar waarom?’

‘Omdat ik hem een jaar geleden met een half pond hasj betrap heb. Hij was ongeveer een jaar vrij toen ik zijn broer met dertig gram betrapte en hem vertelde dat daar dertig jaar op stond. Hij begon te janken en zich aan te stellen en zat de hele nacht in zijn cel te huilen. ’s Ochtends was hij bereid te praten. Vertelde me dat hij het van zijn broer, Bobby, gekocht had. Ik liet hem dus gaan en ging Bobby eens opzoeken. Ik klopte op zijn deur en hoorde hoe het toilet doorgespoeld werd. Hij wilde niet opendoen, dus trapte ik de deur in. Ik vond hem in zijn ondergoed in het toilet, dat hij probeerde te ontstoppen. De dope lag overal. Ik weet niet hoeveel hij doorgespoeld had, maar het meeste kwam gewoon weer terug met het water. Hij zat zo in de knijperd dat hij in zijn broek gepiest had.’

‘Echt waar?’

‘Echt waar. Het joch had zich kletsnat gezeken. Het was prachtig om te zien hoe hij daar stond met zijn natte onderbroek, een ontstopper in de ene hand, dope in de andere en de kamer die langzaam volstroomde met het water uit de plee.’

‘Wat heb je gedaan?’

‘Gedreigd hem te vermoorden.’

‘Wat deed hij toen?’

‘Begon te janken. Hilde als een baby. Snikte over zijn mama en de gevangenis en meer van die flauwekul. Beloofde dat hij nooit meer de fout in zou gaan.’

‘Heb je hem gearresteerd?’

‘Nee, kon ik niet. Ik heb hem flink de oren gewassen en nog wat staan dreigen. Ik heb hem op dat moment onmiddellijk op parool gezet. Sinds die dag werken we bijzonder plezierig samen.’

Ze reden voorbij Huey’s en zagen Cobbs auto op de parkeerplaats staan, te midden van een stuk of tien andere bestelauto’s en jeeps. Ze parkeerden achter een zwarte kerk op de heuvel aan de overkant van Huey’s, waar ze een mooi uitzicht hadden op de kroeg, of de tent, zoals hij liefhebbend genoemd werd door de bezoekers. Een andere politiewagen stond verdekt opgesteld achter een stuk of wat bomen aan de andere kant van de weg. Een paar tellen later spoot Bumpous langs en draaide de parkeerplaats op. Hij ging op zijn rem staan, waardoor het grind en het stof opvlogen, en zette zijn wagen toen achteruit naast die van Cobb. Hij keek om zich heen en liep achteloos Huey’s binnen. Een halfuur later kreeg Ozzie via de radio te horen dat de informant de betreffende persoon, een witte man, gevonden had bij Huey’s op Highway 305, vlak bij het meer. Een paar minuten later stonden er nog twee politiewagens in de buurt verscholen. Ze wachtten.

‘Hoe weet je zo zeker dat het Cobb was?’ vroeg Hastings.

‘Ik weet het niet zeker. Ik heb alleen mijn vermoedens. Het meisje zei dat het een bestelauto was met glanzende wielen en grote banden.’

‘Daar zijn er maar zo’n tweeduizend van.’

‘Ze zei ook dat hij geel was, er nieuw uitzag en dat er een grote vlag voor het achterraampje hing.’

‘Dat brengt het aantal mogelijkheden terug tot tweehonderd.’

‘Waarschijnlijk minder. En hoeveel daarvan zijn net zulke kloutzakken als Billy Ray Cobb?’

‘En als hij het nou niet is?’

‘Hij is het wel.’

‘Maar als hij het niet is?’

‘Dat zullen we zo weten. Hij heeft een grote mond, vooral als hij zuipt.’

Twee uur wachtten ze en zagen auto’s af en aan rijden. Vrachtwagenchauffeurs, houthakkers, fabrieksarbeiders en boerenknechten parkeerden hun trucks en jeeps op het grind en stapten naar binnen om te drinken, pool te spelen en naar de band te luisteren, maar waren vooral op zoek naar loslopende vrouwen. Sommigen liepen naar buiten, één deur verderop, naar Ann’s Lounge, waar ze dan een paar minuten bleven om vervolgens weer naar Huey’s terug te keren. Ann’s Lounge was zowel aan de binnen- als aan de buitenkant bruiner en had niet de kleurige reclameborden voor bier en de livemuziek waardoor Huey’s zo’n succes was bij de plaatselijke bevolking. Ann’s stond bekend om de drugshandel, terwijl Huey’s alles had: muziek, vrouwen, happy hours, speelautomaten, gokken, dansen en vaak knokpartijen. Eén zo’n groepje vechters viel door de deur het parkeerterrein op, waar de woeste boeren willekeurig op elkaar in schopten en graaiden, tot ze buiten adem waren en weer terugkeerden naar de goktafel.

‘Hopelijk zat Bumpous daar niet bij,’ merkte de sheriff op.

De toiletten binnen waren klein en smerig en de meeste klanten zagen zich genooddaakt buiten te pissen, tussen de auto’s op de parkeerplaats. Dit gold vooral op maandagen, als het bier maar tien dollarcent kostte en er rednecks uit vier districten kwamen. Op die avonden kreeg elke wagen op de parkeerplaats minstens drie keer een douche. Ongeveer eens per week raakte een onschuldig voorbijrijdende automobilist gechoqueerd door iets wat hij of zij zag gebeuren op de parkeerplaats en was Ozzie gedwongen een arrestatie te verrichten. Verder liet hij de twee kroegen met rust.

Allebei overtraden ze verschillende wetten. Er werd gegokt, er werden drugs gedeald, er werd illegale whisky geschonken, ook aan minderjarigen, ze weigerden op tijd te sluiten, enzovoorts. Kort nadat hij voor het eerst gekozen was, had Ozzie de fout gemaakt om alle kroegen in het district te sluiten, mede omdat hij dat tijdens zijn campagne overhaast had beloofd. Het was een afschuwelijke vergissing. De misdaadcijfers schoten omhoog. De gevangenis zat bomvol. Het aantal rechtszaken vermenigvuldigde zich vele malen. De rednecks vormden één front en kwamen in optocht naar Clanton gereden, waar ze met zijn allen op het plein voor de rechtbank gingen staan. Met z'n honderden. Elke avond streken ze in groten getale neer op het plein, waar ze dronken, vochten, harde muziek draaiden en vuile taal uitsloegen tegen de geschokte bewoners van het stadje. Elke ochtend leek het plein op een vuilstortplaats, met overal blikjes en flesjes. Hij liet de zwarte kroegen ook sluiten, en het aantal inbraken, overvallen en steekpartijen verdriedubbelde in één maand. Er werden in één week twee moorden gepleegd.

Ten slotte, toen de stad in staat van beleg was, bracht een groepje plaatselijke geestelijken in het geheim een bezoek aan Ozzie en smeekte hem om zich soepeler op te stellen tegenover de kroegeigenaren. Hij herinnerde hen er beleefd aan dat ze tijdens de campagne op sluiting gestaan hadden. Zij gaven toe dat ze een fout gemaakt hadden en smeekten om herstel. Ja, ze zouden hem ook bij de volgende verkiezingen blijven steunen. Ozzie liet zich vermurwen en het leven in Ford County kon zijn gewone loop weer nemen.

Ozzie was er niet blij mee dat in zijn district die etablissementen zo bloeiden, maar hij was ervan overtuigd dat zijn gezagsgetrouwe kiezers veel veiliger waren als de kroegen open bleven.

Om halftien kreeg Ozzie via de radio door dat de informant aan de lijn was en dat hij de sheriff wenste te zien. Ozzie vertelde waar hij was en een minuut later zagen ze Bumpous verschijnen en naar zijn auto strompelen. Hij liet zijn wielen

draaien, slingerde grind de lucht in en racete op de kerk af.

‘Hij is zat,’ zei Hastings.

Hij scheurde over de parkeerplaats bij de kerk en kwam op enkele meters van de politiewagen snerpend tot stilstand. ‘Ook hallo, sheriff!’ schreeuwde hij.

Ozzie liep op de wagen af. ‘Waarom duurde dat zo lang?’

‘Je zei toch dat ik er de hele nacht over mocht doen?’

‘Je hebt hem al twee uur geleden gevonden.’

‘Da’s waar, sheriff, maar heb jij al eens geprobeerd om twintig dollar op te krijgen als het bier maar vijftig cent kost?’

‘Ben je dronken?’

‘Nee, ik heb gewoon lol in het leven. Krijg ik nog twintig?’

‘Waar ben je achter gekomen?’

‘Waarover?’

‘Cobb!’

‘O ja, nou, die zit inderdaad binnen.’

‘Dat weet ik ook wel! En verder?’

Bumpous’ lach verdween van zijn gezicht en hij keek naar de kroeg in de verte. ‘Hij maakt er een lolletje van, sheriff. Het is één grote grap voor hem. Zei dat hij eindelijk een nikker had gevonden die nog maagd was. Iemand vroeg hoe oud ze was en Cobb zei acht of negen. Iedereen lachen.’

Hastings sloot zijn ogen en liet zijn hoofd zakken. Ozzie knarste met zijn tanden en keek de andere kant op. ‘Wat zei hij nog meer?’

‘Hij is ladderzat. Hij weet er morgenochtend niks meer van. Zei dat ze een lief klein negertje was.’

‘Met wie was hij samen?’

‘Pete Willard.’

‘Is die daar ook?’

‘Ja, ze hebben grote lol samen.’

‘Waar zijn ze?’

‘Linkerkant, bij de flipperkasten.’

Ozzie glimlachte. ‘Oké, Bumpous. Goed gedaan. Nou op-hoepelen.’

Hastings gaf de twee namen via de radio door. Die werden weer doorgestuurd naar agent Looney, die in de straat voor het huis van rechter Percy Bullard geparkeerd stond. Looney belde aan en overhandigde de rechter twee beëdigde verklaringen en twee arrestatiebevelen. Bullard krabbelde een handtekening op de bevelen en gaf ze terug aan Looney, die de edelachtbare bedankte en vertrok. Twintig minuten later overhandigde Looney achter de kerk de bevelen aan Ozzie.

Precies om elf uur stopte de band midden in een nummer, verdwenen de dobbelstenen, bevroren de dansers, lagen de biljartballen stil en deed iemand het licht aan. Alle ogen volgden de grote sheriff, die met zijn mannen langzaam over de dansvloer liep naar een tafeltje naast de flipperkasten. Cobb, Willard en twee anderen zaten achter een afscheiding aan een tafel die bezaaid lag met lege bierblikjes. Ozzie liep op de tafel af en grijnsde naar Cobb.

‘Sorry, meneer, maar nikkers zijn hier niet welkom,’ flapte Cobb eruit, en de vier barstten in lachen uit. Ozzie bleef grijnzen.

Toen het lachen ophield, zei Ozzie: ‘Hebben jullie het hier een beetje gezellig met zijn vieren, Billy Ray?’

‘Hádden wel, ja.’

‘Ik zie het. Het spijt me dat ik er een eind aan moet maken, maar meneer Willard en jij zullen toch met me mee moeten.’

‘Waar gaan we heen?’ vroeg Willard.

‘Een ritje maken.’

‘Ik ga hier niet weg,’ zwoer Cobb. Bij die woorden vlogen de twee anderen van tafel en mengden zich onder de omstanders.

‘Ik stel jullie allebei onder arrest,’ zei Ozzie.

‘Heb je bevelen dan?’ vroeg Cobb.

Hastings haalde de bevelen tevoorschijn en Ozzie gooide ze tussen de bierblikjes. ‘Jazeker hebben we bevelen. En nou opstaan.’

Willard staarde wanhopig naar Cobb, die een slok van zijn bier nam en zei: ‘Ik ga niet naar de gevangenis.’

Looney overhandigde Ozzie de grootste knuppel die ooit gebruikt was in Ford County. Willard was totaal in paniek. Ozzie haalde uit en sloeg midden op de tafel, waardoor het bier, de blikjes en het schuim alle kanten op vlogen. Willard schoot overeind, hield zijn polsen bij elkaar en stak die uit naar Looney, die al stond te wachten met de handboeien. Hij werd mee naar buiten gesleept en in een politiewagen gesmeten.

Ozzie klopte met de stok op zijn handpalm en grijnsde naar Cobb. ‘Je hebt het recht te zwijgen. Alles wat je zegt kan tegen je gebruikt worden in de rechtszaal. Je hebt recht op een advocaat. Als je die niet kan betalen, zal de Staat er een regelen. Nog vragen?’

‘Ja, hoe laat is het?’

‘Tijd om naar de nor te gaan, knul.’

‘Naar de hel, nikker.’

Ozzie greep hem bij zijn haar, tilde hem op van tafel en gooide hem met zijn gezicht op de grond. Hij ramde een knie in Cobbs rug, liet de knuppel onder zijn keel glijden en trok die vervolgens omhoog, terwijl hij zijn knie dieper in zijn rug drukte. Cobb piepte tot de stok zijn strottenhoofd begon te verbrijzelen.

De handboeien werden omgedaan en Ozzie sleurde hem aan zijn haar over de dansvloer, de deur uit, door het grind en smeed hem op de achterbank naast Willard.

Het nieuws over de verkrachting ging als een lopend vuurtje rond. Nog meer vrienden en familieleden verdrongen zich in de wachtkamer en de gangen eromheen. De operatie was voorbij en Tonya’s toestand was nog steeds kritiek. Ozzie sprak op de gang met Gwens broer en vertelde hem over de arrestaties. Ja, zij waren het, hij was er zeker van.